

Sygn. akt II CSK 234/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Miasta Ł.

przeciwko L. L. i E. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda Miasta Ł. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 27 października 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy, dotychczas niewyjaśniony i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Szczegółowa analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że powołana przesłanka nie została wykazana. Przy odwoływaniu się do nadużycia prawa podmiotowego, sądom pozostawiony jest znaczny margines swobody w ocenie, czy dane zachowanie pozostaje w granicach prawa podmiotowego, czy też stanowi jego nadużycie. Nie można zatem przyjąć, że zastosowania art. 5 k.c.

w okolicznościach konkretnych spraw, w których powód domagał się zasądzenia zwrotu bonifikaty, a więc kwestia subsumcyjna, jest istotnym zagadnieniem prawnym w przywołanym rozumieniu.

Już tylko ubocznie – zważywszy na istotę i charakter postępowania przedsądowego - należy zauważyć, że Sądy obu instancji w kompletnym i wyczerpującym wywodzie przedstawiły argumenty za przyjęciem, że zachowanie pozwanych w postaci dokonania wydatków na zakup lokalu i remont przystosowujący lokal do zamieszkania, zasługuje na ochronę na podstawie art. 5 k.c. Podniesione w skardze kasacyjnej argumenty odnoszące się do „spraw osób zamożnych np. jednego z liderów grupy I., czy też Rzecznika (...) Prokuratury” nie przystają do okoliczności tej konkretnej sprawy, w której skarga została wywiedziona. Oczekiwanie strony skarżącej na wskazanie przez Sąd Najwyższy jednolitych przesłanek, według których podlegałyby w aspekcie art. 5 k.c. roszczenia o zwrot bonifikaty udzielonej przy zbyciu przez jednostkę samorządu terytorialnego lokalu mieszkalnego, nie jest możliwe ze względu na różnorodność stanów faktycznych w takich sprawach podlegających ocenie.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).